

STANDING FEMALE NUDE

Six hours like this for a few francs.
Belly nipple arse in the window light,
he drains the colour from me. Further to the right,
Madame. And do try to be still.
I shall be represented analytically and hung
in great museums. The bourgeoisie will coo
at such an image of a river-whore. They call it Art.

Maybe. He is concerned with volume, space.
I with the next meal. You're getting thin,
Madame, this is not good. My breasts hang
slightly low, the studio is cold. In the tea-leaves
I can see the Queen of England gazing
on my shape. Magnificent, she murmurs
moving on. It makes me laugh. His name

is Georges. They tell me he's a genius.
There are times he does not concentrate
and stiffens for my warmth. Men think of their mothers.
He possesses me on canvas as he dips the brush
repeatedly into the paint. Little man,
you've not the money for the arts I sell.
Both poor, we make our living how we can.

I ask him Why do you do this? Because
I have to. There's no choice. Don't talk.
My smile confuses him. These artists
take themselves too seriously. At night I fill myself
with wine and dance around the bars. When it's finished
he shows me proudly, lights a cigarette. I say
Twelve francs and get my shawl. It does not look like me.

NU DE DONA DRET

Sis hores així per uns pocs francs.
Ventre melic cul a la llum del finestral,
ell em xucla el color. Més cap a la dreta,
Madame. I mire d'estar-se quieta.
Seré representada analíticament i seré penjada
en grans museus. Els burgesos parrupejaran
davant d'una imatge de puta de riu com aquesta. En diuen Art.

Potser. Ell està pendent del volum, de l'espai.
Jo del proper àpat. S'està aprimant,
Madame, això no és bo. Els pits em pengem
lleugerament, l'estudi és fred. A les fulles de te
veig la Reina d'Anglaterra contemplant
les meues formes. Magnífica, murmura
mentre va passant. Em fa riure. Li diuen

George. M'han dit que és un geni.
A vegades no es concentra
i s'enravena per la meua escalfor. Els homes pensen en les mares.
Em posseeix en els llenços mentre mulla el pinzell
repetidament en la pintura. Homenet,
no tens diners per a l'art que jo venc.
Tots dos pobres, ens guanyem la vida com podem.

Li pregunte Per què ho fas? Perquè
ho he de fer. No tinc cap altre remei. No parle.
El meu somriure el confon. Aquests artistes
es prenen massa seriosament. De nit m'òmplic
de vi i balle pels bars. Quan l'acaba
me'l mostra orgullós, encén una cigarreta. Jo dic
Dotze francs i agafe el xal. No se m'assembla gens.

(Del poemari *Nu de dona dret*, 1985)

STEALING

The most unusual thing I ever stole? A snowman.
Midnight. He looked magnificent; a tall, white mute
beneath the winter moon. I wanted him, a mate
with a mind as cold as the slice of ice
within my own brain. I started with the head.

Better off dead than giving in, not taking
what you want. He weighed a ton; his torso,
frozen stiff, hugged to my chest, a fierce chill
piercing my gut. Part of the thrill was knowing
that children would cry in the morning. Life's tough.

Sometimes I steal things I don't need. I joy-ride cars
to nowhere, break into houses just to have a look.
I'm a mucky ghost, leave a mess, maybe pinch a camera.
I watch my gloved hand twisting the doorknob.
A stranger's bedroom. Mirrors. I sigh like this –*Aah*.

It took some time. Reassembled in the yard,
he didn't look the same. I took a run
and booted him. Again. Again. My breath ripped out
in rags. It seems daft now. Then I was standing
alone amongst lumps of snow, sick of the world.

Boredom. Mostly I'm so bored I could eat myself.
One time, I stole a guitar and thought I might
learn to play. I nicked a bust of Shakespeare once,
flogged it, but the snowman was strangest.
You don't understand a word I'm saying, do you?

ROBATORIS

El més insòlit que mai he furtat? Un ninot de neu.
A mitjanit. Tenia un aspecte magnífic; un mut blanc i alt
sota la lluna d'hivern. El volia, un company
amb la ment tan freda com la llenca de gel
dins del meu cervell. Vaig començar pel cap.

Abans mort que cedir i no agafar
el que vols. Pesava una tona; el tors,
congelat i ert, s'abraçà al meu pit, un fred intens
foradant-me els budells. Part de l'emoció era saber
que els xiquets plorarien al matí. La vida és dura.

A vegades furte coses que no necessite. Robe cotxes per anar enlloc
fet una bala, entre a les cases només per guaitar-hi.
Sóc un fantasma fastigós, ho enmerde tot, potser pispe una càmera.
M'observe la mà enguantada girant el pom.
L'habitació d'un estrany. Espills. Alene així –*Aaah*

Va costar una estona. Plantat de nou al pati,
no semblava el mateix. Vaig prendre impuls
i li casquí un cop de peu. I un altre. I un altre. L'alé se m'esquinçà
a tires. Sembla absurd ara. Aleshores em vaig quedar dret
sol entre trossos de neu, fastiguejat del món.

Tedi. Sobretot m'avorrisc tant que podria menjar-me a mi mateix.
En una ocasió, vaig furtar una guitarra i vaig pensar que podria
aprendre a tocar. Una volta vaig afanar un bust de Shakespeare,
l'assotí, però el ninot de neu va ser el més estrany.
No entens res del que dic, oi?

(Del poemari *La venda de Manhattan*, 1987)

WARMING HER PEARLS

for Judith Radstone

Next to my own skin, her pearls. My mistress
bids me wear them, warm them, until evening
when I'll brush her hair. At six, I place them
round her cool, white throat. All day I think of her,

resting in the Yellow Room, contemplating silk
or taffeta, which gown tonight? She fans herself
whilst I work willingly, my slow heat entering
each pearl. Slack on my neck, her rope.

She's beautiful. I dream about her
in my attic bed; picture her dancing
with tall men, puzzled by my faint, persistent scent
beneath her French perfume, her milky stones.

I dust her shoulders with a rabbit's foot,
watch the soft blush seep through her skin
like an indolent sigh. In her looking-glass
my red lips part as though I want to speak.

Full moon. Her carriage brings her home. I see
her every movement in my head.... Undressing,
taking off her jewels, her slim hand reaching
for the case, slipping naked into bed, the way

she always does... And I lie here awake,
knowing the pearls are cooling even now
in the room where my mistress sleeps. All night
I feel their absence and I burn.

ESCALFANT-LI LES PERLES

Per a Judith Radstone

Tocant-me la pell, les seues perles. La meua senyora
em mana que les porte, que les escalfi, fins al vespre
quan la pentinaré. A les sis, les col·loque
al voltant del seu coll blanc i fred. Tot el dia pense en ella,

descansant a la Cambra Grog, contemplant les sedes
o els tafetans, quin vestit aquesta nit? Es venta
mentre jo treballe de gust, el meu caliu lent penetrant
en cada perla. Solt al meu coll, el seu collar.

És bella. La somie
al meu llit de l'àtic; me la imagine ballant
amb homes alts, perplexa per la meua aroma subtil i persistent
sota el seu perfum francès, les seues pedres lletoses.

Li empolsine els muscles amb una pota de conill,
observe com la dolça vermellor es filtra en la pell
com un sospir indolent. Al seu mirall
els meus llavis rojos se separen com si volgués parlar.

Lluna plena. La carrossa la du a casa. Veig
cada moviment seu en el meu cap... Com es despulla,
es lleva les joies, la mà delicada agafa
l'estoig, com s'esmuny en el llit nua, com

sempre ho fa... I jo jac ací desperta,
sabent que les perles s'estan enfredant ara
a la cambra on la meua senyora dorm. Tota la nit
note la seua absència i m'encenc.

(Del poemari *La venda Manhattan*, 1987)

HARD TO SAY

I asked him to give me an image for Love, something I could see,
or imagine seeing, or something that, because of the word
for its smell, would make me remember, something possible
to hear. *Don't just say love*, I said, *love, love, I love you*.

On the way home, I thought of our love and how, lately,
I too have grown lazy in expressing it, snuggling up to you
in bed, idly murmuring those tired cliches without even thinking.
My words have been grubby confetti, faded, tacky, blown far

from the wedding feast. And so it was, with a sudden shock of
[love,
like a peacock flashing wide its hundred eyes, or a boy's voice
flinging top G to the roof of an empty church, or a bottle
of French perfume knocked off the shelf, spilling into the steamy
[bath,

I wanted you. After the wine, the flowers I brought you drowned
in the darkening light. As we slept, we breathed their scent all
[night.

DIFÍCIL DE DIR

Li vaig demanar que em donés una imatge de l'Amor, quelcom
que jo pogués veure, o imaginar que veia, o que, pel nom
per la seua aroma, em fes recordar, quelcom que es pogués
escoltar. *No digues només amor*, vaig dir, *amor, amor, t'estime*.

De camí a casa, vaig pensar en el nostre amor i com,
[darrerament,
també jo he tingut mandra d'expressar-lo, arraulida prop de tu
dins del llit, desvagada xiuxiuejant d'esma els tòpics de sempre.
Les meues paraules han estat confetti llardós, descolorit i
[enviscat, allunyat pel vent

del banquet de noces. I fou així, amb una sobtada descàrrega
[d'amor,
com un paó que desplega l'espurneig dels seus cent ulls, o la veu
[d'un noi
que llança el do de pit al sostre d'una església deserta, o una
[ampolla
de perfum francès bolcada de la lleixa que es vessa pel bany
[vaporós,

que et vaig desitjar. Després del vi, les flors que et vaig portar
[s'ofegaven
en la llum esmorteïda. Mentre dormíem, respiràrem la seua
[fragància tota la nit.

(Del poemari *L'altre país*, 1990)

MEAN TIME

The clocks slid back an hour
and stole light from my life
as I walked through the wrong part of town,
mourning our love.

And, of course, unmendable rain
fell to the bleak streets
where I felt my heart gnaw
at all our mistakes.

If the darkening sky could lift
more than one hour from this day
there are words I would never have said
nor have heard you say.

But we will be dead, as we know,
beyond all light.
These are the shortened days
and the endless nights.

TEMPS MESQUÍ

Els rellotges recularen una hora
i li furtaren llum a la meua vida
mentre caminava per la part equivocada de la ciutat,
plorant el nostre amor.

I, clar, una pluja irreparable
queia sobre els carrers cendrosos
per on sentia el meu cor rosegar
tots els nostres errors.

Si el cel foscant pogués endur-se
més d'una hora d'aquest dia
hi ha paraules que mai hauria dit
ni t'hauria sentit dir.

Però serem morts, com sabem,
més enllà de la llum.
Aquests són els dies escurçats
i les nits sense fi.

(Del poemari *Temps mesquí*, 1993)

MRS MIDAS

It was late September. I'd just poured a glass of wine, begun to unwind, while the vegetables cooked. The kitchen filled with the smell of itself, relaxed, its steamy breath gently blanching the windows. So I opened one, then with my fingers wiped the other's glass like a brow. He was standing under the pear tree snapping a twig.

Now the garden was long and the visibility poor, the way the dark of the ground seems to drink the light of the sky, but that twig in his hand was gold. And then he plucked a pear from a branch – we grew Fondante d' Automne – and it sat in his palm like a light bulb. On. I thought to myself, Is he putting fairy lights in the tree?

He came into the house. The doorknobs gleamed. He drew the blinds. You know the mind; I thought of the Field of the Cloth of Gold and of Miss Macready. He sat in that chair like a king on a burnished throne. The look on his face was strange, wild, vain. I said, What in the name of God is going on? He started to laugh.

I served up the meal. For starters, corn on the cob. Within seconds he was spitting out the teeth of the rich. He toyed with his spoon, then mine, then with the knives, the
[forks.

He asked where was the wine. I poured with a shaking hand, a fragrant, bone-dry white from Italy, then watched as he picked up the glass, goblet, golden chalice, drank.

LA SENYORA MIDAS

Era final de setembre. Tot just m'havia posat una copa de vi,
[començava
a deixar-me anar mentre es coïa la verdura. La cuina
s'omplia de la seua pròpia olor, assossegada, l'alé vaporós
entelava a poc a poc les finestres. En vaig obrir una,
després, amb els dits vaig torcar el vidre de l'altra com un front.
Estava dret sota la perera arrencant un branquilló.

Ara el jardí era llarg i la visibilitat pobra, com quan
la foscor del terra sembla beure's la llum del cel,
però aquell branquilló a la seua mà era or. Llavors va collir
una pera d'una branca –hi tenim plantades Fondante d'Automme–
i se li quedà al palmell com una pereta. Encesa.
Em vaig dir, Està posant bombetes de colors a l'arbre?

Entrà a casa. Els poms relluïen.
Baixà els tendals. Ja coneixeu la intenció; vaig pensar en
el Camp de la Tela d'Or i en la senyoreta Macready.
Segué a la cadira com un rei en un tro brunyit.
L'esguard en el rostre era estrany, salvatge, petulant. Vaig dir,
Per l'amor de Déu, què està passant? Ell esclatà a riure.

Vaig servir el sopar. De primer, panotxa de dacsà.
En un no res ja escopia els queixals dels rics.
Jugà amb la seua cullera, després amb la meua, després amb els
[ganivets, les forquetes.
Preguntà on era el vi. Vaig abocar amb mà tremolosa
un blanc italià sec i aromàtic, i vaig observar
com agafava el got, copa, calze d'or, bevia.

It was then that I started to scream. He sank to his knees.
After we'd both calmed down, I finished the wine
on my own, hearing him out. I made him sit
on the other side of the room and keep his hands to himself.
I locked the cat in the cellar. I moved the phone.
The toilet I didn't mind. I couldn't believe my ears:

how he'd had a wish. Look, we all have wishes; granted.
But who has wishes granted? Him. Do you know about gold?
It feeds no one; aurum, soft, untarnishable; slakes
no thirst. He tried to light a cigarette; I gazed, entranced,
as the blue flame played on its luteous stem. At least,
I said, you'll be able to give up smoking for good.

Separate beds. In fact, I put a chair against my door,
near petrified. He was below, turning the spare room
into the tomb of Tutankhamun. You see, we were passionate
[then,
in those halcyon days; unwrapping each other, rapidly,
like presents, fast food. But now I feared his honeyed embrace,
the kiss that would turn my lips to a work of art.

And who, when it comes to the crunch, can live
with a heart of gold? That night, I dreamt I bore
his child, its perfect ore limbs, its little tongue
like a precious latch, its amber eyes
holding their pupils like flies. My dream-milk
burned in my breasts. I woke to the streaming sun.

Fou aleshores que vaig començar a cridar. Caigué agenollat.
Després que tots dos ens caljàrem, em vaig acabar el vi
jo sola, escoltant sense tallar-lo. El vaig fer seure
a l'altre costat de la cambra, amb les mans quietes.
Vaig tancar el gat al celler. Vaig canviar el telèfon de lloc.
El wàter, m'era igual. No donava crèdit al que oïa:

com havia tingut un desig. Mira, tots tenim desitjos; concedit.
Però qui els té concedits? Ell. Què en saps, de l'or?
No alimenta ningú; aurum, tou, no es desllustra; no apaga
cap set. Provà d'encendre una cigarreta; vaig contemplar,
[extasiada,
com la flama blava jugava contra el broquet luti. Almenys,
vaig dir, deixaràs de fumar per sempre més.

Llits separats. De fet, vaig posar una cadira contra la porta,
quasi petrificada. Ell era a sota, tornant la cambra dels
[convidats
en la tomba de Tutankamon. Sabeu, érem apassionats
[aleshores,
en aquells dies feliços; despullant-nos l'u a l'altre, de pressa,
com regals, menjar ràpid. Però ara temia el seu abraç de mel,
el bes que faria tornar els meus llavis una obra d'art.

I qui, a l'hora de la veritat, pot viure
amb un cor d'or? Aquella nit vaig somiar que paria
el seu fill, les seues cametes de mineral perfectes, la seua
[llengüeta
com una balda preciosa, els seus ulls ambrats
sostenint les pupil·les com mosques. La llet somiada
em bullia als pits. Em vaig despertar amb el bram del sol.

So he had to move out. We'd a caravan
in the wilds, in a glade of its own. I drove him up
under cover of dark. He sat in the back.
And then I came home, the woman who married the fool
who wished for gold. At first I visited, odd times,
parking the car a good way off, then walking.
You knew you were getting close. Golden trout
on the grass. One day, a hare hung from a larch,
a beautiful lemon mistake. And then his footprints,
glistening next to the river's path. He was thin,
delirious; hearing, he said, the music of Pan
from the woods. Listen. That was the last straw.

What gets me now is not the idiocy or greed
but lack of thought for me. Pure selfishness. I sold
the contents of the house and came down here.
I think of him in certain lights, dawn, late afternoon,
and once a bowl of apples stopped me dead. I miss most,
even now, his hands, his warm hands on my skin, his touch.

Així doncs se n'havia d'anar. Teníem una rulot
perduda, a camp ras. El vaig dur-hi amb cotxe
en la foscor de la nit. Va seure al darrere.
I després vaig tornar a casa, la dona que es casà amb l'imbècil
que desitjà or. Primer el visitava, de tard en tard,
aparcant ben lluny, per seguir el camí a peu.
Sabies que t'hi apropaves. Truites d'or
en l'herba. Un dia, una llebre penjada d'un làrix,
un error de llimona preciós. I després les seues petjades,
brillant al costat de la senda del riu. Estava prim,
delirava; sentia, va dir, la música de Pan
que venia dels boscos. Escolta. Això passà de la ratlla.

El que m'indigna ara no és la idiotesa o l'avarícia
sinó que no pensara en mi. Pur egoisme. Vaig vendre
els mobles de casa i me'n vaig vindre ací.
Certes llums em fan pensar en ell, l'alba, a hora foscant,
i en una ocasió un fruiter amb pomes em féu parar en sec. El
[que més trobe a faltar,
fins i tot ara, les seues mans, les seues càlides mans a la meua
[pell, el seu tocar.

(Del poemari *L'esposa del món*, 1999)

NORTH-WEST

However it is we return to the water's edge
where the ferry grieves down by the Pier Head,
we do what we always did and get on board. 'The city drifts out of reach. A huge silvery bird,
a kiss on the lip of the wind, follows our ship.
This is where we were young, the place no map
or heritage guide can reveal. Only an X on a wave
marks the spot, the flowers of litter, a grave
for our ruined loves, unborn children, ghosts.
We look back at the skyline wondering what we lost
in the hidden streets, in the rented rooms,
no more than punters now in a tourist boom.
Above our heads the gulls cry *yeah yeah yeah*.
Frets of light on the river. Tearful air.

NORD-OEST

Siga com siga retornem a la vora de l'aigua
on el ferri baixa entristit pel Pier Head,
fem el que sempre férem i pugem a bord.
La ciutat s'allunya a la deriva inassequible. Un gran ocell platejat,
un bes en el llavi del vent, segueix el nostre vaixell.
És ací on fórem joves, l'indret que cap mapa
o guia del patrimoni revela. Només una X en una ona
assenyala el lloc, les flors de brutícia, una fossa
per als nostres amors fets malbé, fills no nats, fantasmes.
Ens girem a mirar l'horitzó preguntant-nos què vam perdre
en els carrers amagats, en les cambres llogades,
no més que clients ara en un boom turístic.
Per damunt dels nostres caps les gavines criden *yeah, yeah, yeah*.
Sanefes de llum sobre el riu. Aire amb llàgrimes als ulls.

(Del poemari *Espirituals femenins*, 2002)